

Sagerne saa hurtig som muligt. Blandt Alle dem, der maae beklage, at disse Love ikke ere komne ud, have de meest Grund til at beklage sig derover, som det netop angaaer, nemlig vedkommende Embedsmænd, og jeg troer, det er berettigede Klager, som høres fra deres Side over, at de saaledes paa en Maade ere stillede mellem Himmel og Jord. Nogle gives der Udfigt til en bedre Tilværelse, Andre vide ikke, om de ville vedblive at staae som Embedsmænd, eller om maastee deres Post skal inddrages. Det er en Uvishedsstilstand, der forekommer mig at maatte virke lammende paa disse Mænds Lust til at virke i deres Embedsgjerning. Jeg vil blot her ganske kortelig antyde, at de af disse Love, som have været Gjenstand for Thingets Beslutninger, eller ialfald med Hensyn til hvilke Udvalget har leveret en fuldstændig og endelig Betænkning, maatte vi dog vel nu kunne fremme og efter saamange Drøftelser rolig lade gaae uden videre Dmtale til 2den Behandling, og jeg skal ogsaa, forsaavidt Noget i Thinget, naar Spørgsmaalet derom foreligger, maatte foreslaae Udvalgs Medsættelse, gjøre, hvad jeg kan, for at forhindre dette. Det gjælder isærdeleshed om den Lov, der nu foreligger til Behandling, at det ikke kan være nødvendigt i en betydelig Grad ved 1ste Behandling at dvæle ved den. Jeg vil forøvrigt, hvad mig angaaer, bemærke, at naar jeg f. Ex. nu ikke tager til Gjemmelse imod visse Bestemmelser i denne Lov, er det ingenlunde, fordi jeg frafalder den Mening, som jeg tidligere har havt, og som jeg har gjort gjældende i Udvalgets Betænkning, men det er, fordi Thinget nu engang derom har taget sine Beslutninger, og fordi jo dog Alle kjende, hvad der kan siges for eller imod de forskellige Punkter. Jeg har blot villet tillade mig at sige dette Par Ord, for at henlede ærede Rigsdagsmænds Opmærksomhed paa, om det ikke skulde være det Heldigste ikke at fordybe sig i gjensidige Anklager i Anledning af disse Loves Forsinkelser, men derimod nu at lade Lovforslagene passere saa hurtig som muligt.

Finantsministeren: Ja, mine Herrer! en Minister maa høre meget, Finantsministe-

ren ikke mindst, altsaa maa jeg finde mig i at tage min Andeel af Ansvar for, at Sagen nu tredie Gang foreligger for det høie Thing. Jeg skal med Hensyn til, hvad det ærede Medlem for Thinget Aants 4de Valgkreds (Sjorring) yttrede, blot bemærke, at jeg ikke er mig bevidst at have forsømt min Pligt ifjor overfor Udvalget; men — det ærede Medlem maa tilgive mig — naar man stiller et gennemgribende Forslag, kan jeg ikke tage Bestemmelse om det, forinden jeg har givet de Autoriteter, som det nærmest angaaer, Leilighed til at udtale sig. Jeg minde, at jeg spurgte en af de foreløbige Ordførere angaaende et af de Forslag, der forelaae i den foreløbige Betænkning, om han ønskede at faae en Conference med mig snart, hvortil han svarede, at det troede han ikke, at der var nogen Nødvendighed for. Det ærede Medlem har blandt Andet berørt min Stilling til det saakaldte Selvpensionerings-system, og jeg troer ikke, at han opfattede den ganske rigtig, eller at de Uttringer, han henvendte til mig om denne Sag, vare fuldstændig berettigede; og derfor beder jeg om Opmærksomhed nogle Dieblkke for en Udtalelse om min Stilling til denne Sag. Det er sandt, at jeg ifjor gif ind paa at modtage dette Pensionerings-system; men det er ligesaa sandt og ligesaa paavisteligt, at jeg kun gjorde det modstræbende, gjorde det under Forudsætninger og paa aldeles bestemte Betingelser. Min Forudsætning var den, at jeg derved hød et Middel til at komme til et Compromis til disse Sagers Afgjørelse, idet jeg er saa fuldstændig gennemtrængt som Noget af Dverbetænkningen om, at det haade er lidet ønskeligt for Rigsdagen at lade disse Sager fremdeles blive forelagte det ene Aar efter det andet, og i ethvert Tilfælde umuligt for Ministere at kunne vedblive at forelægge Forslag det ene Aar efter det andet uden at see sig istand til at jette noget af dem igjennem. Jeg er endnu mere overbevist om, at det er Uret ligeoverfor Embedsmændene, ikke blot overfor dem, hvem der er tillagt eller tiltænkt særlige Forbedringer i deres Stilling, men navnlig overfor alle Finantsministeriets Embedsmænd; thi de Lønningsforhold, hvorunder disse for Tiden staae, ere paa ingen Maade saaledes